

Kladivo na čaroděje

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

KRUTÉ STROJE

03

ONDŘEJ S. NEČAS

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

***Kladivo
na čaroděje***

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*

Připravujeme:

4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*

ONDŘEJ S. NEČAS

Kladivo na čaroděje

KRUTÉ STROJE

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © Ondřej S. Nečas, 2013
Cover Illustration © Lubomír Kupčák, 2013
Cover Art © Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2013

ISBN 978-80-7425-168-9

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného, než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepsaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Vzduch byl krásně čistý a chutnal svěže, přestože nesl stopy oděru tvrdnoucího betonu a škvařícího se železa traverzy, kterou o dvě patra níž dělníci řezali rozbrušovačkou, pokřikovali u toho na sebe, pořád se jim cosi nezdálo. Dole pojížděly stavební stroje a lidé se hemžili jako mravenci, sem a tam, každý měl svůj úkol a svým střípkem přispíval do mozaiky.

Budovu zatím tvořila jen betonová kostra, která se teprve měla obalit masem, tím končila podobnost s hemžením mravenců, leda by někdo přírodopisný film o mrtvé srdce spadlé do mraveniště pustil obráceně.

Milan Kuneš se procházel lesem opěrných sloupků držících strop, než beton vytvrdne, za ním se držel vedoucí stavby a cosi mu vysvětloval. Jak se blížili k okraji dosud neuzavěřeného patra, sílilo hučení kompresoru a sykot unikajícího plynu.

„Co je to?“ zeptal se Kuneš. Došli k válcové nádrži, kde dvojice dělníků zápasila s tlakovou hadicí a snažila se ji upevnit k ventilu.

Proč někdy nemůžu mít šéfa, který by měl tušení o tom, co se děje? toužil říct stavbyvedoucí, ale rychle to nahradil větou: „Inertizace nosníků. Všechny dutiny se plní dusíkem, jako prevence proti požáru. Další z řady pitomých bezpečnostních norem, co jenom stojí prachy.“

„V pořádku,“ odpověděl Kuneš blahosklonně, „bezpečnost na prvním místě, že ano.“

V tom okamžiku kdosi nahoře zařval. Lano jeřábu zavadilo o lešení, jen to tak brnklo, traverza na háku lana se rozhoupala a její konec třískl do stěny nádrže. Z trhliny se vyvalil gejzír průzračné kapaliny a oblaka kouře, vzduch dýchl mrazivým závanem do tváří.

„Jděte od toho!“ křičel stavbyvedoucí, dělníci splašeně vyklízeli pole, zatímco Milan Kuneš ve svém parádním obleku a s nakřivo nasazenou bílou přilbou jen stál kousek od proražené nádrže a fascinovaně sledoval, jak tekutý dusík stříká na podlahu u jeho nohou a stéká po betonu.

Hlupáci. Skoro to řekl nahlas. Ustrašení, netuší vůbec, kdo tu velí. Jako by mně se mohlo něco stát.

„Kurva, drž to!“

„Bacha!“

„Jeď níž!“

Výkřiky se slévaly se syčením plynu a skřípotem uvolněných tyčí lešení, neovladatelná traverza se znovu zhoupla a druhým koncem udeřila kdesi nahoře, něco puklo a temně šplouchlo, jak si velké množství husté kapaliny razilo cestu prostorem.

„Do hajzlu, uhněte tam dole!“ byla poslední slova, která Milan Kuneš na tomto světě slyšel, vzápětí jej zasáhl vařící hustý proud sklovité tekutiny, obalil jej a srazil o krok dozadu, do cesty tekutému dusíku. Horko a chlad se střetly v šíleném několikavteřinovém souboji, než všechno ztuhlo a ustálilo se v hroudě průsvitné hmoty, jež vzdáleně připomínala lidskou postavu.

Stavbyvedoucí se nezmohl na lepší epitaf než: „No to mě poser.“

* * *

Cink, cink. Zvonek u dveří hotelového pokoje měl melodický zvuk, jako když se myš proběhne po xylofonu.

„No konečně,“ zamumlal Jan Poupě s pusou plnou bramborových lupínků a chvátal otevřít.

Taky by mohli přijít včas a pomoci s přípravou, tady se chystá mejdan roku... Aspoň Tárnok, jasně jsem mu psal v sedm. Ale co, uvidí, o co přichází.

Zavadil ramenem o zárubeň a slíbil si, že do večere zůstane o džusu. Ty bublinky stoupají do hlavy a byla by škoda se odrovnat předčasně. Tohle bude velký, fakt že jo.

Ležérním pohybem otevřel dveře, ale za nimi nestáli kamarádi. Hleděl do výstřihu sošné blondýně v oranžové uniformě, jedné ze čtyř stejně vyfuknutých. Zbývající tři za ní tlačily plastové bedny na kolečkách a provázela je vůně koření a smažených kuřecích křídýlek.

„Cateringová agentura Lucullus,“ zašvitořila ta první, „příprava rautu a obsluha na šest chodů, nadstandardní služby v ceně.“

„No bravo,“ slyšel se Jan Poupě říkat, „mám rád nadstandardní služby.“

To ze mě mluví ten šampus. Ale tahle nová role se mu líbila, bylo to tak přirozené, skoro samozřejmé. Může mít kteroukoli kost si zamane, konec povýšeným pohledům, už není žádný strop, žádná vyšší liga. Takhle nějak se cítí Bůh. Nebo by se cítil, kdyby to nebyl suchar.

„Jen dál, hosté už jsou na cestě.“

Krásky kolem něj defilovaly a cítil, jak se snad celá jeho hlava plní jejich vůní, vůní jídla, deodorantů a ženskosti, téměř vnímal jejich pot vpíjející se do krajek prádla; jsou to holky pracující, zvyklé na páru nad hrnci a plameny sporáků, jasně, a umějí chytit vařečku.

„K čertu s hosty,“ zašeptal Poupě, když zavíral dveře.

* * *

Aleš Svoboda letěl dnes poprvé bez instruktora a užíval si to. Slunce takhle z výšky ještě viděl vyčnívat nad obzor, ale zem už se potahovala stínem a nastupoval večer. Podzimní obloha dala se do gala, večerní vánek se do vlasů vplétá, tak to zpívá Plíhal. Teď zrovna to cítil jako to nejpravdivější vyznání.

Křídlo rogala nad jeho zády tiše ševalilo. Ještě chvíli vydrž, šeptal teplému vzdušnému proudu, který ho vynášel výš, ještě kousek. Země se vzdalovala a čím výše se dostal, tím volněji se cítil, jako by tam v hloubce nechával své starosti, neúspěchy, zničené klouby, hádky se Simonou, strach... Ten poslední projekt budil strach, ale má to pod kontrolou. Vyzrál na to. Jen ještě kousek, kousek výš.

Neudělal nic špatného. Nic, co by nedokázal kdokoliv jiný s trochou trpělivosti a základní znalostí magie, jen se k tomu náhodou přichomýtl, kdo mu může vyčítat, že využil příležitosti?

Teď už se citelně ochladilo, ale Alešovi to nevadilo. Vytáhl si z ucha sluchátko, v němž mu rozčílený hlas instruktora cosi sděloval, cosi nebetyčně podružného a rušivého; odtrhl vysílačku z popruhu a věnoval ji gravitaci. Toužil se smát, ale vzduch byl příliš řídký, tak se jen usmíval a mráz mu bral dech od úst v obláčcích páry.

Míjely jej mraky a stále stoupal. Kůže mu ztuhla a vousy pod nosem se pokryly jinovatkou.

Tohle je odpověď, pomyslel si, jsem volný, jsem dokonale volný!

Jeden vzdech smíchu se mu podařil. Rogalo letělo stále výš.

Jako všichni sadisti si Rashil potrpěl na vnější dojem. Úspěch či neúspěch každé akce neměřil jen podle toho, k jakému dospěl zisku nebo koho z nepřátel se mu podařilo zlikvidovat, stejně důležité pro něj byly doprovodné efekty. Třebaže by to nikomu nepřiznal, i prohra, byla-li náležitě bombastická, mu přinášela potěšení svého druhu.

Rád se stylizoval do role démonického padoucha, což by u démona nemělo být tak těžké, ale buďto nevěděl, nebo si odmítal připustit, že k takové roli je potřeba jistá noblesa a alespoň elementární vzdělání. Hluboko uvnitř zůstával stejným primitivem, jakým byl, než se vyšvihl do funkce šéfa podsvětí.

Jsou lidé, kteří můžou krást a vraždit nevinné a nechávat za sebou spoušť, a stejně si zachovají obdiv davů, stačí jim dělat to všechno s božskou elegancí nebo rošťáckým úsměvem, ale to není schopnost, která se dá naučit. A jste-li vraždící psychopat, kterému chybí styl, nepomůže vám žádný imagemaker. Latrína natřená na zlato se nestane palácem, pořád to bude jenom zlatá latrína.

Felix Jonáš dokázal nechat si všechny tyhle myšlenky projít hlavou a přitom udržovat přátelský úsměv. Rashil byl dost ješitný na to, aby v tom úsměvu nespatoval ironii, byl přesvědčen, že přátelství s ním je meta, po níž musejí toužit i ti, které už párkrát skoro nechal zabít a které drží v šachu krví psanou smlouvou, takže mu musejí buď otročit, nebo se nechat vykuchat, což byl bohužel přesně Felixův případ.

„Vteřinku, hned se ti věnuju,“ mávl na Felixe stojícího u dveří a obrátil se zpátky ke svému psacímu stolu – designovému psacímu stolu z dubu wenge a chromu za sto třicet papírů nejmíň – postavenému na křivé betonové podlaze, takže

se kinklal. Na jednom konci byl ozdoben sousoším z umělého pískovce zobrazujícím dvě feidiovské antické krásy, jak si to spolu rozdávají, na druhém ležel otevřený notebook.

Rashil měl na sobě tmavě modrý vlněný oblek s proužkem, podle všeho italský, pod ním černý rolák a zlatý řetěz kolem krku. Černé vlasy měl nagelované a ulíznuté dozadu, tmavé kočičí oči mu svítily v bílé tváři, hladké a nehybné jako z porcelánu, jako by to byla čínská váza se dvěma prasklinami v glazuře.

Světlo lampy nedosahovalo až k ocelové zvukotěsné stěně, jež oddělovala kancelářsky pojatý prostor od zbytku podzemní garáže, a tam, na hranici stínu, stála ženská postava, z níž byl zatím vidět jen obrys a špičky lodiček. Felixe čímsi znepokojovala, ale nedokázal určit, čím; i když sebevíc napínal zrak, nerozeznával z ní víc detailů než jakýsi obdélník ve výši, kde obvykle končí kostice push-upky, jako by měla kolem krku zavěšený podnos se zákusky. Občas se něco zalesklo v místě, kde měly být oči, ale ten pohled se neupíral na nic konkrétního.

Ve světle před stolem se potil chlap v manšestrovém saku, které mu nepadlo, hlavně proto, že měl ramena o málo užší než předeek autobusu, a z rozhalené košile se mu vyvalovalo chlupaté břicho, pod jehož kůží jako by se cosi přelévalo, a zřejmě to nebyl závažný případ nadýmání.

„Nikdo nemůže říct, že nejsem benevolentní,“ pronesl Rashil směrem k němu. „Aspoň se to nikdo zatím neodvážil, no ne? Nechávám vám parchantům tolik výhod, že kdyby se to rozneslo, všichni by si řekli, že jsem musel změkknout. Občas si to říkám i já sám.“ Naklonil se k vazounovi, který stál jako socha a zíral před sebe. „Řekni, jsem měkkej?“

„No... ne, jasně, ne,“ vybublalo z něj.

„Ale ano, jsem! Jsem jako ta zasraná Kubišová, starám se o vás, krmím vás, ještě vám platím, z čistý dobroty srdce. Máte lidský potřeby? No jo, vždyť já to chápu, máte lidský těla, takže spánek, jídlo, chlast, co hrdlo ráčí, takovej já jsem. A čeho se dočkám místo vděku? Jenom ztráty respektu, tak je to. A kdo za to může?“

Ohlédl se a kývl na Felixe.

„Kdo za to může?“ zopakoval.

„Společnost?“ tipnul si Felix.

Rashil zvolna obešel velkého démona, který se ani nehnul, poplácal ho zlehka po zádech, pocuchal ho přátelsky ve vlasech, pak ho náhle chytil za hnědé kučery a smýkl s ním k zemi, ve výši kolen si obrátil jeho hlavu vzhůru, aby mu mohl hledět do očí.

„Ty za to kurva můžeš!“ rozkřikl se. „Tebe tu mám od toho, abys těm zmrdům ukázal, kdo je šéf. Když já jsem mírněj, ty musíš být o to větší svině! Musíš je buzerovat, odírat, ždímat z nich krev, aby se neodvážili si ani prdnout. A když přijdou brečet za mnou, já můžu ukázat vlídnou tvář, jasný?“

Rashil se uklidnil, urovnal si klopy, vytáhl z náprsní kapsy zlaté pero a chvíli si ho zamyšleně prohlížel.

„Proč se mi to vůbec dostává na stůl?“ pronesl zvolna a zase už měl ten lehký italský přízvuk, který se hodil k jeho účesu a kvádru. „Když se ti chlapi poperou v hospodě, máš vybrat náhodně pět z nich a provést jim něco jako... co já vím...“

Ruka s perem se mihla a hrot se zabořil hluboko do očního důlku předkloněného démona. Démon vydal zvuk jako špatně omráčené prase na porážce, vztyčil se a napřáhl ruce k tváři, ale zarazil se, nedotkl se pera, které mu trčelo z oka. Kůže kolem se svraskala a z prohlubně se vyvalila rudá tkáň, bublavě se šířila, až pokryla půlku jeho obličeje. Z místa, kde trčelo pero, se syčením vycházela pára, démon vyrážel temné vzlyky a z úst mu tekly žluté sliny.

„Nebo něco jinýho,“ pokračoval Rashil klidně, „copak nedokážeš nic vymyslet sám?“

Démon naposled zaječel, pak svěsil ruce podél těla a podařilo se mu postavit se zase rovně. Bylo slyšet jen funění, jak mu dech hvízdal v rozšířených nozdrách, a tiché pleskání krve na podlahu. Ženská silueta za stolem se ani nepohnula.

Rashil se natáhl, s mlasknutím vytáhl pero z očního důlku a otřel si je do démonova saka.

„Budeš se muset víc snažit,“ oznámil mu, „nedostatek invence je jako rakovina. Teď padej, ať tě nevidím.“

Hromotluk se obrátil, zdravým okem blýskl po Felixovi, který si zachoval neutrální výraz, a pak se vypotácel ze dveří. Rashil zatím přičichl k peru a znechuceně je odhodil do popelníku na stole.

„Debilové,“ ulevil si. „Ožerou se, porvou a ještě se nechají vyfotit do bulváru. Moc měkkej, to jsem.“

„No jo, tohle si bude léčit sotva tejden.“

„Hovada stupidní, hlavně že remcat dovedou. Ani se nena-
dějem a budou mít odbory, věř mně, že na to dojde.“

„Pozval sis mě kvůli něčemu konkrétnímu, nebo ses chtěl jenom vykecat?“ opáčil Felix.

„Na vykecávání mám psychouše, co bere osmnáct stovek na hodinu,“ odfrkl si Rashil, „k čemu bych potřeboval tebe?“

„Přeplácíš ho.“

„Jo, to je fakt.“

Rashil se postavil za stolem, sebral jednu slohu a poslal ji proti Felixovi. Ten ji zachytil, než stihla spadnout, přitáhl si židli a prolétl pár prvních listů.

„Milan Kuneš,“ četl, „majitel stavební firmy. Zemřel při ne-
hodě na stavbě.“

Rashil si olízl rty. „Že prý nějaká směs epoxidové pryskyřice a vodního skla v kombinaci s kapalným dusíkem. Ani ho z toho nevysekali. To jsou věci, co?“

Felix si vybral jiný list.

„Jan Poupě, infarkt. Bylo mu, hm... jednadvacet.“

„Jo jo. Ta dnešní mládež, nic to nevydrží.“

„A pak je tu Aleš Svoboda, knihovník. Zmrzl. Teď v září?“

„Stane se,“ pokrčil rameny Rashil.

Felix se dostal o odstavec dál. „Letěl na rogalu, proud vzduchu ho vynesl do výšky šest a půl kilometru... Hypotermie a hypoxie. Co je hypoxie?“

„To decháš jak vzteklej a přitom se dusíš. Fór je v tom, že v takové výšce víc kyslíku vydechneš, než vdechneš. Jenomže ze všeho nejdřív zmagoříš, takže je ti to fuk.“

Felix sklapl slohu. „A co já s tím?“

Rashil sepal blede ruce a prohlížel si místa, kde mu na kůži ulpěly kapky krve.

„Chci, abys zjistil, kdo za tím stojí, a sejmul ho,“ pronesl.

„Byly to tři nehody. Nebo mi něco uniklo?“

„Jo, možná jo. Fajn, jestli to byly nehody, přesvědč mě. Jestli ne, máš volnou ruku udělat něco pro dobro světa, to ty rád, ne?“

„Čím byli ti tři důležití? Proč by ti na nich mělo záležet?“

Rashil se zlehka ušklíbl, pak koukl na tissoťky na levém zápěstí.

„No, musím běžet. Pár dní teď budu mít fofry. Pokud mi něco budeš chtít, obrať se na mou sekretářku. Tamaro?“

Siluenta na ten signál postoupila blíž a světlo odhalilo její tvář. Půlku tváře. Víc jí neměla.

Brada byla roztržena v půli a z levé líce vystupovala obnažená kost, mezi úponky svalů prosvítaly zuby, červená svrasklá kůže sahala od krku až ke spánku, těsně mýjela oko, zasahovala polovinu nosu a z jedné nosní dírky dělala jen nepravidelnou šterbinku. Ústa vypadala jako odkvetlá růže, jako zhmotnělá koncentrovaná bolest, že zabolí i jen se dívat.

Tam, kde odtržená část obličeje končila, přecházela bez varování v hladkou kůži bez poskvrnky, tmavě modré oči s decentním, zkušeným nalíčením, vlasy barvy manga v elegantní vlně, zlatá náušnice se smaragdem, jedna, druhé ucho tam nebylo.

Felixovi to vzalo pár chvil, než se mu podařilo odmyslet si znetvoření, pak usoudil, že jí může být kolem pětadvaceti a kdysi musela vypadat půvabně. Měla štíhlou, ale nikoli kostnatou postavu, takový ten typ, na kterém konfekční kancelářský kostýmek vypadá jako róba od Valentina. To, co jí viselo na hrudníku, byla obdélníková tabulka se světlými diodami, jaké v tramvajích ukazují zastávky, na levém předloktí měla místo hodinek malou klávesnici, nejspíš bezdrátově spojenou s tabulkou.

„Abych nezapomněl,“ řekl jí Rashil, „ukážte tady panu Joňásovi to video. Bude ho zajímat.“

Přikývla, obrátila se k Felixovi a její ruka se dotkla několika kláves.

Pojďte prosím za mnou, proběhlo po displeji.

Felix zachytil majetnické ušklíbnutí, které k němu Rashil vyslal za jejími zády.

Co je zač? říkal si. Jestli je to jen schránka, musel by ji obývat hodně schopný démon. Démonka, opravil se; ne že by Rashil vždycky dbal na kompatibilitu pohlaví, ale když je v ženském těle maskulinní tvor, pozná se to. Pohybovala se perfektně, žádná známka nejistoty v ovládání nevlastních údů, pokud byla imigrantka, pak už hodně dlouho. Jestlipak jí to provedl on? Deset k jedné, že ano.

Tamara se obrátila k východu a Rashil se demonstrativně začel do jakéhosi lejstra, aby dal najevo, že audience je skončená, a tak Felix bez dalšího následoval sekretářku.

Prošli kovovou chodbou kolem řady dveří, odněkud zazníval vzdálený zoufalý křik, přehlušený hučením klimatizace, občas se do toho ozvala vrtačka nebo bruska. Tamara vybrala jedny dveře a otevřela je klíčem z velkého svazku.

Ocitli se v malé zatuchlé místnosti s betonovými stěnami, holými, až na pár zaprášených trubek a velkou plazmovou televizi pověšenou proti dveřím. Tamara odpojila ze svazku klíčů flashku, zapojila ji do televize a chvíli si hrála s ovladačem.

Nebyly tu žádné židle, a tak se Felix jen opřel o zeď.

„Už pro něj pracujete dlouho?“ nadhodil.

Sekretářka se obrátila k němu a na displeji proběhlo: **Dva roky. A vy?**

„Pár týdnů. Ale plánuju s tím praštit.“

Znetvořená ústa se pohnula, jestli to měl být úsměv, pak se příliš nepovedl.

„Vy asi znáte mou složku, co?“

Samozřejmě.

„A píšou tam něco zajímavýho?“

Znovu se odvrátila a vybrala z nabídky správný soubor. Na obrazovce se objevila neidentifikovatelná změt barevných fleků.

Malý moment, zachytil na displeji, když se k němu zase otočila čelem. A po krátké pauze: **Nějak vám to trvá.**

„Mně?“ nechápal Felix.

Průměrná doba do první vtipné narážky je 17 vteřin.

„Dneska prostě nemám den.“

Na televizi se ustálil obraz, záběr pokoje v nějakém hotelu, pohovka, na které se rozkládal tučný mladík s brýlemi ve spo-

lečnosti dvou dívek. On byl jen ve spodkách, ony zřejmě neměly nic. Záznam byl dost nekvalitní, takže Felixovi došlo až po chvíli, že ty dvě jsou jen nafukovací panny.

„Na co se to díváme?“ zeptal se.

Tohle je záznam z kamery, kterou našli v pokoji Jana Poupěte.

„Ten studentík s infarktem?“

Tak. Paměťová karta byla vymazána, ale část záznamu se podařilo obnovit. Získali jsme ho z policejní databáze. Je to zabírané ze stativu, policie vyloučila přítomnost cizí osoby.

Na obrazovce začal Jan Poupě divoce líbat jednu z panen a zároveň jí cosi říkal. Zvuk slyšet nebylo, ale i tak to celé působilo neobyčejně žalostně. Druhá panna tam jen seděla a koukala na ně s vyjeveným výrazem. Mladík si začal neohrabaně stahovat spodky.

Felix chvíli sledoval dění v televizi, pak prohodil: „To vy vůbec nemůžete mluvit?“

Nemám jazyk. Ještě nějaké otázky?

„A jíst můžete?“

Rozevřu čelist na 2 cm, sdrátovali mi ji z kousků. Další otázka?

„Šla byste na večeři?“

Nedalo se rozeznat, jestli ji to zaskočilo. Oči se zamračily, zbytek tváře zůstával utopený v grimase umrle.

V televizi se mladík vrhl po talíři s naaranžovanými kousky různobarevného tropického ovoce propíchanými párátky a poděkoval panně, jako by to byla ona, kdo mu jej podal. Tamara natáhla ruku s ovladačem přes rameno a zastavila záznam, aniž by uhnula očima z Felixovy tváře.

Vidíte to?

Na zamrzlém obraze Jan Poupě s holým zadkem hnětl dlaní umělé ňadro, žvýkal kus papáji a z koutku mu tekly sliny. Vypadal blaženě, na vrcholu extáze a umělé společnice se k němu tiskly... Felix se naklonil blíž k obrazovce. Obraz byl zašuměný, ale přece jen se daly rozeznat nazelenalé stopy kopírující tvar panen.

Ulamog ot mitemp, zahlédl v obrazovce odraz Tamařina displeje.

Záznam se začal zvolna pohybovat a dalo se rozeznat, že zatímco panny zůstávají netečné a hýbou se jen tak, jak do nich Poupě strká, ta zelená aura kolem nich se vlní jakoby vlastním životem.

„Nebyl tam sám.“

Poupě se zpomaleným pohybem vtiskl krásce mezi stehna a zelený stín jejích paží jej objal kolem ramen.

„Jsou tam nějaké přízraky, které kamera nezachytila. Vytáhli jste je ze šumu nějakým filtrem, že?“

Myslíme, že jsou to sukuby.

„Ale on je vidí. Sukuby přece člověk vidí jenom ve snech.“

Obvykle ano. Tamara zastavila záznam. Dál je to totéž, jenom naturálnější. Co si o tom myslíte?

„Můžu dostat celou nahrávku?“

Sebrala z hromady na stolku pod televizí jedno DVD a podala mu je. Vzal si je a kratičce se při tom dotkl jejích prstů, což jí samosebou neuniklo, ale nereagovala na to.

Myslíte, že vám to pomůže?

„To nevím. Ale zajímalo by mě, pokud tam byl sám, jen s nějakými přízraky, kdo ten záznam smazal?“

Nejspíš on sám. Jeho smrt tam není.

„Proč by si to teda točil, když to hned zas smaže?“

Myslela jsem, že to je vaše práce, zjišťovat tyhle věci.

„Jo, někdy jsem úplnej jasnovidce.“

Zastrčil DVD do složky od Rashila, ujistil se, že nevypadne, a strčil si složku pod paži.

Musím si pořídit aktovku, pomyslel si, když jsem teď ten vyšetřovatel. Nějakou pěknou koženou diplomatku, to dodá na důvěryhodnosti.

Tamara cosi řekla, ale nezachytil to, viděl jen posledních pár písmen.

„Cože?“

Říkám, že to je asi všechno.

„Aha, fajn. Ta večere platí?“

Myslel jste to vážně?

Nedokázal rozeznat, zda ji to pobavilo, vylekalo nebo znechutilo, její výraz mu nedával žádné vodítko.

„Nechtěl jsem se vás dotknout, jen jsem si říkal, že bysme si mohli promluvit v klidnějším prostředí.“

Znáte restauraci, kde podávají steaky s brčkem?

„Nějakou najdu, žádný problém. Tak v sedm?“

Vy se nikdy nevzdáváte, co?

„Zřídka,“ pokrčil rameny. „Kde vás mám vyzvednout?“

Natáhla ruku a mezi prsty se jí jako eskamotérovi objevila vizitka. **Je tam číslo, kde mě zastihnete kdykoliv, kdybyste něco zjistil. A taky moje adresa domů. Když nebudu otvírat, jsem v práci.**

Převzal kartičku a schoval ji v kapse. „Budu se těšit.“

Dotkla se kláves a něco vyfukala, ale na displeji se nic neobjevilo. Zřejmě klávesy nezmáčkla, asi to byl ekvivalent zamumlání si pro sebe.

Přesto kývnul, jako že rozumí, a vyrazil k východu.

Jako hlavní stan zachránců světa nebyl ten byt nic moc, ale mohli jste si říkat, že je to věc dokonalého utajení. Obývací s kobercem prožraným moly, s rozvrzanou pohovkou, která by se teoreticky dala rozložit na dvoulůžko, ale už léta k tomu nikdo neměl odvahu, rozpraskaná bílá malba na stěně na mnoha místech odhalovala původní růžovou hlinku s fialovým válečkem. Prasklý lustr byl plný mrtvých vysušených much, televizní stolek bez televize zavalený starými zežloutlými novinami. Vzduch byl prosycený pachem prachu a plísňe, takové té suché, co najdete za skříní na půdě. Kuchyňský kout za závěsem čítal jen dřez, pár vyvalených políček a starou elektrickou konvici, na lince bylo vypálené místo, kde stával elektrický vaříč, ale to už muselo být dávno.

Byteček byl původně součástí většího obecního bytu vedle, jehož majitel jej někdy v 60. letech nelegálně oddělil a pronajal, takže oficiálně neexistoval, a dnes už byli všichni, kdo o něm měli tušení, mrtví. Docela romantická historie – člověk si mohl představovat osudy, které se s dějinami tohoto místa proplétaly –, kdyby ovšem neměl před očima její depresivní výsledek.

Walter Semerád se rozvaloval v křesílku, které před nějakými šedesáti lety mohlo být opravdu moderní, a jeho hlava jak vajíčko se blaženě zakláněla do stropu. To křeslo se mu zalíbilo na první pohled.

„Brusel se vrací,“ prohlásil. „Opravdu, čisté hranaté tvary, ohýbané dřevo...,“ pohladil opěrky na ruce, „všechno je to zase v módě. Potahy jako smirkpapír, čalounění jak z dřevěných pilin, špičaté nožičky... Člověče, tahle věc je starožitnost.“

„Až to povezu na skládku, dám ti vědět,“ zabručel Felix.

Walter sám vypadal trochu jako muzejní exponát. Byl malý a kulatý, svoji omezenou výšku celý život zarytě nenáviděl a navykl si dělat vždycky všechno pro to, aby ho nepřehlédli. Na sobě měl černý frak ze sametové látky, který by ovšem vypadal elegantněji, kdyby nebyl na několika místech rozříznutý a znovu sešitý hnědou nití. Funebráci si při oblékání zjednodušují práci, jak jen to jde, nemají kousek úcty k majetku svých klientů.

Každý kus Walterova oděvu – frak, vestička, kalhoty, motýlek – byl jiného odstínu černé a většina zřejmě patřila většímu člověku, ale Walter to s jehlou docela uměl; jeho módní vkus byl ovšem trochu svérázný a sem tam přiznaný steh mu z jakéhosi podivného důvodu nepřipadal jako problém, nýbrž jako vhodný doplněk šatu šarmantního muže.

„To je ovšem... gaspillage,“ vrtěl svou šišatou hlavou. Když měl obzvlášť dobrou náladu, hrál si na Francouze, ale nikdy mu to opravdu nešlo.

„Kdo si dá čaj?“ ozvalo se z kuchyňky hlasem, z něž odkapávalo nadšení.

Klaudie se rozhodla otestovat pojistky a zapnula rychlovarnou konvici; obešlo se to bez ztrát na životech a nyní se vracela s podnosem se čtyřmi kameninovými kalíšky plnými něčeho, z čeho stoupala pára.

„Je to naprosto boží směs, skvělá na uvolnění, doporučuje se při meditacích, je tam hlavně srdečník, třezalka, dobromysl, meduňka a malá špetka koriandru...“

Když mluvila rychle, její hlas jako by nestačil tempu myšlenek a některé slabiky zanikaly. Rychle mluvila prakticky pořád, když zrovna neměla depresi.

Položila táč na hromadu novin na stolku a vzala si jeden kalíšek, nikdo další se nepohnul.

„Myslela jsem,“ kuňkla ublíženě, „jako na přípitek. Že jsme teď oficiálně detektivní agentura.“

„Jen pro jistotu,“ ozval se Walter, „myslíš tím to, že ti schválili živnostenský list na...,“ zalovil v paměti, „činnost informačních a zpravodajských kanceláří?“

„No a? Něčím se musí začít.“

Klaudie měla na sobě blůzku z přírodního lnu a dlouhou sukni se vzorem hnědých a béžových květů, obě zápěstí jí zdobily náramky z dřevěných korálů a cosi podobného jí chřestilo i na krku. Platinové blond vlasy měla upravené žehličkou tak, aby se stáčely směrem od uší ven, nad čelem je spínaly dvě sponky s umělými květy kopretiny. Pokud svůj zevnějšek nekonzultovala s knihou *Jak nevypadat jako soukromý detektiv*, musela to být věc přirozeného talentu.

„Neber to osobně, ma fleurette, ale tys mi nikdy nepřipadala jako vůdčí typ.“

Klaudie se usadila na koberec do pozice lotosového květu a s přimhouřenýma očima okusila vůni nápoje.

„Nemůžu za to,“ pravila zvolna, „že tu jako jediná mám čistý trestní rejstřík.“

„Nevymlouvej se na byrokracii,“ zavrčel Walter, který naopak bral osobně všechno. „To, že po mně jdou, je právě důkaz mých schopností. Apartheid se mě snaží vyšachovat, ale to jim nevyjde, já totiž můžu zaútočit z podzemí, kdy se mi zlíbí.“

„Apartheid je proti černochům,“ poučila jej Klaudie, „ne proti nekrofilům.“

„Je to každá oficiální politika segregace,“ trval na svém Walter, „můžou nás umlčovat, ale nemůžou nás umlčet.“

„Víš,“ zasáhl Felix, „já myslím, že obvinění z porušení zákona o pohřebnictví není běžným nástrojem na potírání disidentů.“

„Aspoň vidíš, jak jsou vychytralí.“

Klaudie vrhla zpod víček obviňující pohled na Felixe.

„Nemohla jsem zažádat o koncesi, protože nemám praxi v oboru. To ty bys klidně mohl.“

„Jasně, letitá praxe v boji s kouzly a nestvůrami, už vidím, jak to na živnostáku –“

Kdosi v té chvíli vykopl zámek hlavních dveří. Felixovi vjela ruka pod sako a sevřela pažbu zánovního Sigu 239, ale ukázalo se, že to není zásahová jednotka, jen Vincencovi se nechtělo lovit klíče z kapsy.

„Už se to nese, lidi!“ zahlaholil, přiklátil se ke stolku, jednou nohou shrnul na podlahu noviny i tácek s čajem a na

uvolněné místo složil náruč balíčků zabalených v alobalu. „Už nevím, co je co, ale snad na to přijdem.“

Vincenc vypadal jako postava z širokoúhlého filmu, který pustili v televizi bez oříznutí, jen změnili poměr stran. Byl vytáhlý a při chůzi se klátil, jako by ho sestavili z tyček. I obličej měl protáhlý, lemovaný zplihlými mastnými vlasy, dlouhá brada mu dodávala smutný, ublížený výraz, zatímco zbytek obličeje setrval v grimase permanentní podrážděnosti. Nosil kulaté brejličky, ale asi to bylo spíš z důvodu image než oční vady, a v oblékání byl zastáncem ortodoxního hardcore stylu zahrnujícího vše, co bylo dostatečně „grunge“, aby se to dalo najít v popelnici.

Felix smutně obhlédl rozštípnuté dveře.

„Stačilo zaklepat,“ poznamenal.

„Vždyť jo. Tys chtěl nudle, že jo?“

Felix chytil balíček s asijským rychloobědem, tak tak že ho na sebe nevyklopil.

„Pro naši Klaudii jeden zeleninový salát s kočkama,“ pokračoval nerušeně Vincenc.

„S vločkami,“ opravila jej důrazně.

„Vidíš, sakra, já to splet,“ zaculil se. „Ale on mi stejně asi nerozuměl.“

Klaudie se chopila svého salátu. „Nebudu to rozvádět. Ale jestli tam má někdo kočku, *já* to nejsem.“

„Myslel jsem, že máš kočky ráda.“

„Opět bez komentáře.“

„Kočky jsou moc sladký,“ zapojil se Walter.

„Náhodou jsou docela...“ Klaudie se zarazila, když jí došlo, jak to myslel.

„Opravdu, třeba do guláše je vůbec použít nemůžeš, jedine tak pečené s brusinkami... Co je?“

„Jen se chystám zvracet.“

„Ale ne na moje křeslo!“

Felix přirazil dveře, jak jen to šlo, a šel si sednout na pohovku.

„Já se vám nosím s obědem,“ mrmlal zatím Vincenc, „a nedočkám se ani vděku.“

„Je to pracovní oběd,“ podotkl Felix, „takže co kdybysme si ho zdlábli v klidu a já vás zatím seznámil s naším případem?“

„My máme případ?“ zajásala Klaudie. „Ale vždyť ten náš inzerát ještě ani nevyšel.“

„Tak moment,“ utrl se Vincenc, „tys podala nějaký inzerát? Ještě jsme se nedohodli, jak se jmenujem!“

„Víc věcí se nedohodlo,“ přidal se Walter. „Co třeba ceník, když jsme u toho. Jestli máme poskytovat služby, tak exkluzivní.“

„Máme hlavně pomáhat lidem,“ durdila se Klaudie, „i těm, co si nemůžou dovolit drahé detektivy.“

„Neřeklo se, že jsme samaritáni,“ zavřel Vincenc. Pak se zarazil, promnul si bradu a zamumlal si: „Krvelační samaritáni, to by byl název!“

„To je jen otázka priorit,“ ignoroval jej Walter. „Musíme si zachovat úroveň.“

„Tohle je práce pro... jednoho známýho,“ vysvětlil Felix dřív, než hádka nabere na obrátkách.

„Takže sis neřekl o prachy, co?“ uhlodl Vincenc.

Felix si v mžiku představil Rashilův výraz, kdyby se o něco takového pokusil. No, rozhodně by se od srdce zasmál. Nejdřív.

„Nepřišlo mi to vhodný. Ale pokud uspějeme, něco z toho určitě kápne.“

Dalších pár dní života, s trochou štěstí. Parádní motivace.

„Tak hele, mám to všechno tady,“ pokračoval rychle a zvedl svou zbrusu novou aktovku. Otevřel ji tak, aby si ji všichni mohli prohlédnout, ale k jeho zklamání jí nikdo nevěnoval pozornost. „Je italská,“ utrousil, „má spoustu příhrádek, dokonce i speciální pouzdro na golfový míček.“

„Jo? A kam dáš hole?“ zajímal se Vincenc.

„Jde o ten dojem! Otevřeš ji a hned všichni viděj – hraju golf, jsem jeden z vás. Prodává se i s imitací platinových kreditek...“

Vincenc pokýval hlavou. „Chceš to jedním slovem? Zhůvěřilost.“

Felix uraženě vytáhl slohu a rozložil papíry na stolku.

„Takže tu máme tři mrtvé, zdánlivě tři nehody. Máme ale důvod se domnívat, že to nehody nebyly a že ty smrti nějak souvisejí.“

Vincenc hmátl po hromádce papírů, všechny je pomíchal a zamastil tatarkou, ale nenarazil na žádný obrázek a číst se mu je nechtělo. Pak jej zaujalo DVD.

„Tohle je co?“

„Už se k tomu dostávám,“ zavrčel Felix. „Klaudie, máš někde ten svůj zázrak?“

„Tak najednou je vám vaše informační specialistka dobrá, co?“

Vytáhla z úpletové tašky otlučенý notebook a rozevřela jej na stolku. Vyškubla Vincencovi disk z ruky těsně předtím, než se do něj odhodlal kousnout, snad aby ověřil, zda není ze zlata, a nacpala jej do mechaniky. Walter zatím dával najevo okázalý nezáměr a zdálo se, že si zdřímá.

„Odkdy seš na tuhle techniku?“ vyjádřil podiv Vincenc. „Já myslím, že to nemáš ráda.“

„Aspoň vidíte, co jsem pro dobro týmu ochotná podstoupit. Udělala jsem si kurz.“

Odpovědi jí byly nedůvěřivé pohledy.

„No dobře, jeden kamarád si se mnou na to sednul a všechno mi vysvětlil.“

Nadějně přejela zrakem tváře kolegů, ale ani tohle nezašlo.

„Tak fajn,“ odsekla našťavaně, „byl to majitel internetové kavárny a musela jsem ho přinutit mentálním háčkem, aby mi věnoval půlhodinku, spokojení?“

Odvrátila se a zapnula přehrávač.

„Tak co si myslíte?“ nadhodil Felix, když se ukázalo video.

„Slabota,“ zhodnotil podívanou Vincenc. „Seženu ti daleko lepší matroš, jestli máš rád amatérky s umělákama, tak...“

„Tohle je amatér s umělými holkama,“ opravila jej Klaudie a zapomněla dát najevo pohoršení.

„No, proti gustu...“

„Sukuby,“ pronesl náhle Walter, „évidemment.“

Ani si nevšimli, že by otevřel oči.

„Má pravdu,“ souhlasil Felix. „Jenže u tohohle buřta to nebylo jako obvykle, že si před spaním čteš v Binsfeldově almanachu a probudíš se s polucí, tehle si užíval pěkně naživo a ráno ho našli tuhýho jak prkno.“

„Tak on se ušoustal k smrti?“ odtušil Vincenc závistivě. „Ty vole.“

„Může se to stát,“ pronesl Walter, „u senzitivních jedinců.“

„Jenže on je vzhůru. A nic si nešlehnul, v krvi mu našli jenom trochu chlastu,“ upřesnil Felix.

„Takže tam byla brána,“ pravila Klaudie. „Nějaká trhlinka, kterou mohly bytosti odjinud částečně proniknout. On je vidí, ale kamera ne, muselo to s ním nějak souviset, možná on sám byl ta brána. To jde, ne? Musel by se nějak propojit přes astrální sféru.“

„Ten na to nevypadal,“ namítal Vincenc. „Otevřít bránu, i takhle mrňavou, kterou projde sotva chapadlo, to není jako rozláhnout labia.“

„Ty naučné filmy, co sleduješ,“ poznamenal Walter, „ti sice rozšíří slovní zásobu, ale poněkud jednostranně.“

„Jenom tvrdím,“ nevšímal si ho Vincenc, „že taková věc chce talent a zkušenosti. A přípravu a pár věcíček jako černý svíčky, nějakou tu kohoutí krev a tak. Pokud ovšem...“ udělal dramatickou pauzu a Walter to zlomyslně dořekl za něj.

„Taky mohl být ve spojení s démonem. Třeba podepsal smlouvu. To tě nenapadlo, co?“

„Zrovna jsem to chtěl říct,“ odsekl Vincenc.

„Když podepíšeš smlouvu, je to jako jízdenka,“ vysvětloval Walter, protože vysvětloval rád. „Démon má nad tebou moc, chápeš? Může tě ovládnout, a když je to mocný démon, můžou na tebe i jeho nohsledi, kteří nejsou ukotvení v našem světě. Jsi jednou nohou tam u nich a oni se přes tebe dostávají sem. Ale jenom v rámci smlouvy, v tom je ten vtíp.“

Felix měl pocit, že Walter svůj výklad směřuje na něj, a skoro se zasmál té ironii. O tomhle přece jen věděl poněkud víc...

„Takže když umřel,“ ujišťovala se Klaudie, „brána se zavřela.“

„No jasně. Démon tu nikdy nevydrží dlouho, pokud se neukotví – a to není jako u přízraku, kterému stačí trochu strašidelnější almara, takový démon potřebuje tělo.“

„Celý je to blbost,“ vrčel Vincenc uraženě. „Když už má démon někoho připoutaného, přece si ho nezabije, proč by to dělal? To je, jako by si dealer likvidoval zákazníky.“

„Třeba si prostě jenom užíval a maličko to přehnal,“ mínil Walter.

„Co ti dva další?“ otázala se Klaudie. „Taky nějaké stopy průniku?“

„Každej na to není,“ poznamenal Vincenc.

Poupě na záznamu zrovna přivazoval jedné z panen opasek s falešným pyjem.

„Tam žádné video nemáme,“ odvětil důstojně Felix. „Jen to, že šlo o bizarní smrti a všechny nastaly zhruba ve stejnou chvíli. Kuneše zalili do pryskyřice.“

„Hustý!“ zhodnotil to Vincenc.

„Jo, to si asi říkal taky. A Svoboda vyletěl na rogalu moc vysoko.“

„Jako Ikaros,“ poznamenala Klaudie.

„Tak nějak. Zatím nevíme o ničem, co by je spojovalo.“

„Takže pátrání v terénu,“ zaradovala se Klaudie. „Koho si mám vzít?“

Felix rozdělil papíry na tři hromádky a položil je lícem dolů před ni. „Vyber si.“

Klaudie si jednu vylosovala, pak protáhla obličej. „To je zrovna ten kluk,“ kývla k obrazovce.

Vincenc sebral jednu ze zbylých a rozházel papíry všude kolem sebe. „Na mě vyšel rogalista. Hm...“

„Takže můj je pan stavitel,“ uzavřel Felix a schoval poslední hromádku papírů zase v aktovce.

„No a já vás budu jistit odtud,“ dodal spokojeně Walter.

„Když myslíš...,“ poznamenal Felix. „Ale ten Svoboda, to bude oříšek. Byl to knihovník, určitě na něco narazil ve starých spisech... No, snad Vincenc nepřehlédne žádnou zásadní stopu.“

„Bez obav,“ ujistil jej Vincenc, zmuchlal jeden z papírů a zkoušel si jím vyčistit skvrnu od majonézy na bundě.

Walter s povzdechem vstal a sebral mu zbytek dokumentace případu. „Budu se do toho muset vložit. Musím myslet na naši úroveň.“

„Fajn, budeme ve spojení,“ oddechl si Felix a znovu se chopil své aktovky. „Víte, že má i přihrádku na mobil?“

Klaudie se schválně trochu zdržela s tím, že uklidí ten svinčík, hlavně ale doufala, že by někdo z kolegů mohl vzít na vědomí její nové auto a třeba zatoužit někam zavézt; všichni však znali její řidičské schopnosti, a tak se vytratili, aniž by na to přišla řeč. Nu co, užije si jízdu sama.

Její bleděmodrá Toyota Yaris měla sice na mnoha místech lak oprýskaný počínající korozí, ale ta místa byla přelepená růžovými kytičkami a to jí dodávalo takový důvěrně osobitý vzhled. Byla to v bazaru jasná volba.

Měla ráda staré věci. Ráda se jich dotýkala, objevovala jejich vůni a stopy užívání, vyrudlá místa, škrábance, odlomené díly, vše, co by pro jiného snižovalo hodnotu, pro ni bylo naopak to nejceněnější. Staré věci měly osobnost, mohla z nich cítit útržky vzpomínek předchozích majitelů, dokázala poznat, co byli zač, nebo si to aspoň namlouvala; bylo to trochu, jako by jim sama vnikala do života, jako když se procházíte po městě a představujete si, kdo asi za některým z těch stovek a tisíců oken bydlí a jaký příběh prožívá. Obklopena osudy jiných si připadala méně sama.

I notebook měla z bazaru a slibovala si, že brzy zkusí nechat obnovit smazané soubory, s jistým voyeurským vzrušením si představovala, co asi tak najde.

Ted' ale na to není čas, má svůj případ. Zapojila do notebooku mobil a připojila se k internetu. Budou se mi pošklebovat... Škoda že nevidí, jak mi to jde, pomyslela si kysele.

Podle složky byl Jan Poupě studentem třetího ročníku přírodovědecké fakulty, takže by neměl být problém dozvědět se o něm něco víc třeba na studentských diskusích.

Brzy zjistila, že proniknout do složitého systému studentského počítačového mikrosvěta nebude hračka. Lidé tam mluvili

jiným jazykem, kterému, jak bylo zřejmé, sami dost často příliš nerozuměli, ale usilovně se snažili nedávat to najevo; jako by to byla jedna z dovedností, kterou musíte mít, abyste zapadli – reagovat i na repliky, které nedávají žádný smysl, hlavně nechávat konverzaci plynout a doufat, že se sama dobere cíle.

Většina fór se týkala přijímaček, poplatků za studium, sem tam nějaká konference, nic užitečného. Jakmile však narazila na vlákno týkající se smrti Jana Poupěte, hned bylo vše jiné, jako vždycky i zde, v hlubinách internetu, blízkost smrti strhávala masky. Lidé byli najednou nazí a byli si toho vědomi. Už žádné záplavy smajlíků, žádný demonstrativní slang, náhle tu byly upřímné emoce, ve kterých se Klaudii četlo mnohem snáz.

Přelétala zrakem příspěvky, nemusela číst víc než dvě tři slova, aby si je v duchu roztřídila – tenhle neví nic, tenhle jen něco slyšel, ten chce být zajímavý, tamten upřímně lituje... Brzy se jí vylouplo pár diskutérů, kteří Honzu znali, a nakonec jeden, který jej znal dobře. Podle nicku si našla jeho jméno, naštěstí se nijak neskrýval. Andrzej Tárnok, Honzův spolubydlící.

Napsala mu mail coby zvědavá novinářka a odpověď přišla obratem.

Jestli vás zajímá, co byl zač, přijďte se podívat na pokoj, budu tu ještě hodinku, pak mám přednášku. Koleje Otava, Chemická, pokoj 781.

Tohle vypadá jako pátrání.

Klaudie sklapla notebook a obhlédla se v zašlém zrcadle nad botníkem. Vypadám jako novinářka? Těžko, připustila si. *Ale kdo dneska vypadá jako to, čím je?* pokrčila v duchu rameny a vyrazila k autu.

K areálu kolejí se dostala za dvacet minut. Našla si místo na parkovišti a stanula před budovou, nebylo to nic jiného než ohyzdný šedý omšelý panelák, vlastně celá řada takových, posazených v trávníku, jako by je tam někdo odložil, když mu překážely jinde. Kdyby se architekti popravovali, tohohle by museli lámat v kole.

Uvnitř bylo dost pusto, jen tu a tam nějaký zapomenutý student v křesílku v hale s poznámkami či notebookem na kolenou; i teď v poledne tam bylo zvláštní šero a displeje počítačů v něm ozařovaly tváře svých majitelů takovým téměř přízračným svitem.

Klaudie se snažila tvářit se studentsky a asi to zabralo, vrát-ný po ní ani nevzhlédl.

Vyjela výtahem do sedmého patra, prošla chodbou, stejně tmavou a pochmurnou jako hala, a zaklepala na správné dveře.

Otevřel jí mladík ve vytahaném svetru a plátěných kalho-tách s přemírou kapes, které dost zoufale volaly po žehliče a překřikovaly se s černými vlasy volajícími po nůžkách. Měl černý knírek a mušketýrskou bradku, vrásky kolem očí mu dodávaly trochu zastřený, nepřítomný pohled.

„To jste vy?“ přivítal Klaudii.

„Ano, já,“ přikývla.

„To je ovšem tautologie,“ poznamenal a pokynul jí dál.

Pokoj byl zařízen úsporně, páchl vyčpělými cigaretami a po-třeboval by vyvětrat. V jedné posteli ještě nedávno někdo spal a stůl vedle byl zavalený papíry, obaly od sušenek, ohmataný-mi časopisy a vším možným. Druhý stůl a postel byly naopak nápadně uklizené, až to působilo děsivě, když si člověk uvě-domil důvod.

Mezi postelemi stálo veliké akvárium, asi tak třísetlitrové, bylo v něm několik kořenů, pár malých rostlinek, ale žádné rybky Klaudie neviděla. Až když se podívala zblízka, spatřila hejno třpytivých průsvitných hrudek, velkých asi jako pětiko-runu, které se vznášely ve vodě a jemně se vlnily v proudu z filtru.

„Craspedacusta sowerbyi,“ pronesl Tárnok, když viděl směr jejího pohledu. „Sladkovodní medúzy. Mají zrovna čas páření, takže se jich udělalo pěkné hejno.“

Mluvil s lehkým přízvukem, možná slovenským nebo pol-ským, nebyla si jistá.

„Páření? To jako že jsou medúzy kluci a medúzy holky?“

„Medúzy to mají složité,“ vysvětloval s lehce povýšeným úsměvem vědátora, „po většinu času sedí na dně přisedlé

jako polyp a množí se dělením, ale čas od času to na ně přijde, utrhnou se a získají pohlaví a nějaký čásek si můžou plavat a pářit se po libosti. Pak nakladou vajíčka a plavou do medúzího nebe.“

Na Klaudii to proti její vůli udělalo dojem.

„A to vy je tu chováte?“ otázala se.

„Byl to hlavně Honzův projekt. Teď to budu muset převzít.“ Jestli v tom byl nějaký smutek, tak jen malá stopa. Ale možná jen nerad dával emoce najevo.

„On se zabýval medúzami?“ pobídla jej a rozbalila poznámkový notes jako správná novinářka.

„Byl spíš na ty mořské, ale akvário se slanou vodou, to bysme tu nezvládli, tak měl aspoň tohle. Psal diplomku o regeneraci žahavců.“

„To se dají studovat mořští žahavci bez moře?“

„Kdo dneska dělá primární výzkum?“ rozhodil rukama. „Stačí vám knihovna a připojení a můžete bádát do konce života.“ Odmlčel se. „Myslím, že Honzovi to zrovna takhle sedělo. Byl sice jednou na týden v Portugalsku, ale to bylo tak všechno. Nebyl cestovatelský typ.“

„Takže zapálený vědecký pracovník?“

„No... Ne tak docela.“

Co nám to tu vyplouvá na povrch? Že by kus žárlivosti?

„Nebyl zapálený?“ natukla. „Nebo myslíte, že nežil jen pro vědu?“

„Řekněme, že měl i jiné touhy.“

„Děvčata?“ tipla si Klaudie.

Tárnok se zasmál a vyznělo to krutě.

„V životě žádnou holku neměl. Ne že by byl na kluky, ale prostě... Nevěděl, jak na to. Možná chtěl, možná chtěl hodně, ale...“ zavrtěl hlavou.

Zato ty seš svěťák, co? myslela si Klaudie, ale udržovala výraz zájmu a přístupnosti. Zdálo se, že to zabírá.

„Prý pořádal mejdan,“ nadhodila.

„No jo,“ připustil nerad. „Nikdo tomu moc nevěřil. Jediná akce, kterou kdy pořádal, byla chlastačka ve starém bazénu v Zálesí – budova na odpis, okolí ruiny, div, že to všichni pře-

žili ve zdraví. Jo, to jako pokus ušlo, ale stejně myslím, že nakonec nikoho nesbalil.“

„Tentokrát jste se neúčastnil?“

„Tentokrát to mělo být na úrovni, mluvil o tom už týdný. Vlastně se poslední dobou dost změnil, jako by mu narostlo sebevědomí, možná kvůli té práci.“

„Diplomové práci?“

Mladík se ušklíbl, ale pocítila v tom jistou hořkost.

„Ne, myslím práci za prachy. Jak jste se ptala po těch jiných touhách, prachy, to bych tam počítal. Měl nějaký kšeft, ale nikdy jsem z něho nevytáhl, pro koho. Jako by se bál, že bych mu to chtěl vyfouknout.“

„Kšeft s medúzami?“ Klaudie nezastírala pochybnost. Kdyby to byl chemik nebo botanik, napadala by ji spousta možností, ale mořský biolog?

„Myslím, že dělal někomu odborného poradce. Možná v televizi. Ale jak se k tomu nachomýtl, netuším.“

I když se ji snažil zastírat, byla tam závist, Klaudie ji četla jako malý jedovatý osten, jen letmý buket v poháru povýšenosti.

„Tak proto jste nepřišel na jeho mejdan? Nelíbilo se vám, že se zpronevěřil vědě?“

„Jste spadla z višně? To snad je všem jedno, ne? Lidi si tu přivydělávají, jak umí, někdo prodává pojistky, někdo točí porno... Heleďte, nebyl jsem tam z toho prostého důvodu, že to mělo být až den potom. Stalo se to v pátek, a ta akce byla sezvaná na sobotu. Pochybuju, že by to Honza zvorál, tak špatně na tom ještě nebyl, spíš prostě začal sám a nezvládl to.“

„Je normální, když si student kvůli mejdanu pronajme pokoj v hotelu?“ nadhodila.

„Je to dražší než opuštěná zřícenina, jasně. Co já vím, možná chtěl prostě všem ukázat, jak je v balíku. No a teď...“ zaváhal a zarazil se.

„To místo bude asi volné, co?“ dořekla za něj Klaudie.

„Poslyšte, o co vám vlastně jde?“ zaútočil Tárnok. „Píšete nekrolog, nebo bulvární drby?“

„Chci prostě jenom vědět, co byl Jan Poupě zač.“

„Co byl vážně zač, to těžko říct...“ Náhle jako by se uzavřel.
„Já už vám víc nepomůžu. Jestli je to všechno, musím běžet.“

Klaudie si byla skoro jistá, že něco chtěl říct a neřekl, ale nevěděla, jak se zeptat.

„Žádné věci už tu nemá?“ zkusila to ještě.

„Jeho rodiče si to všechno odvezli. Moc toho nebylo.“ Dománěvroval ji mezitím k východu a otevřel dveře. „Vážně musím na přednášku,“ řekl.

„Nechcete někam hodit?“ nabídla s nadějí. „Mám tu vůz.“

„Skočím si na metro,“ opáčil. „Hezký den.“

A zabouchl jí dveře před nosem.

* * *

Byl to úspěch? říkala si, když se posadila za volant a chvíli se probírala notesem s poznámkami. Co se dozvěděla? Jan Poupě nebyl zrovna společenská štika; jestli tohle byl jeho nejbližší přítel, tak chudák kluk. Měla se zeptat, kdo všechno byl na mejdan pozvaný, třeba by to Tárnok věděl. To byla chyba. Ještě mu zkusím napsat, slíbila si.

Co dál? Že měl nějakou práci. Ale jakou? Jak by se to dalo zjistit? Přes bernák? Blbost, určitě to byla práce na dohodu, to by musela procházet všechny smlouvy a hledat konkrétní rodné číslo, a k tomu ji nikdo nepustí. A i kdyby, stejně hrozilo, že žádná smlouva nebyla a dostával plat jen tak na ruku.

Co by měl udělat detektiv? Promluvit s jeho rodiči? Tuhle možnost se rozhodla nechat až jako poslední. Co by jim asi tak měla říct? Ta představa ji děsila; i kdyby se s ní chtěli bavit, nebyla připravená dělat vrbu lidem, kteří právě ztratili syna.

Musí být jiná možnost, jak pátrat dál. Rozhodla se zajet do toho hotelu. Od nálezů těla sice už uplynulo deset dnů, ale třeba se tam něco dozví.

Nebyl to žádný velký hotel, spíš takový penzion na periferii, ale vypadal útulně. Třípatrová stavba s červenobílou fasádou, oddělená od silnice pruhem trávníku a vzrostlými kaštany.

Z druhé strany se zajíždělo na malé parkoviště, ale to bylo zřejmě jen pro hosty a oddělovala je závora. Zaparkovala tedy o kus dál u krajnice a zpátky došla pěšky.

Měla ráda dobu, kdy se po chodníku válejí slupky kaštanů a sem tam můžete najít nějaký pěkný, který ještě nikdo nerozšlápl. Teď už jich bylo málo, ale jeden přece jen našla, krásně lesklý, pohrávala si s ním celou dobu, než došla do recepcce.

Prošla skleněnými dveřmi a nadechla se, aby nasála atmosféru. Cítila klid a odtazitost a také závan něčeho zlověstného, ale už byl téměř vyčpělý. Rozhlížela se halou, viděla klubovky, stojan s novinami, automat na kávu, ceduli s šipkou k jídelně, s rozpisem časů, kdy se podávají snídaně; každá ta věc jí připadala známá, stejné se našly v kterémkoli hotelu na světě, ale společně dotvářely jedinečnost tohoto konkrétního místa a okamžiku.

Kolem ní prošel jakýsi pán v klobouku a strakaté košili, zamířil ke dveřím na druhé straně a otevřel si je kartou, zahlédla za nimi přístup k parkovišti. Jinak tu nebyl nikdo, ale po pár okamžicích se za pultíkem objevila kostnatá dáma středního věku a vybídla pohledem Klaudii.

Klaudie ovládala techniky sugesce, uměla lidi dostat do částečné hypnózy a převzít kontrolu nad jejich podvědomím, ale to všechno byly brutální metody, které nepoužívala ráda. Oběť musela být oslabená a ona jí musela proniknout do mysli, což se neobešlo bez nepříjemných vedlejších účinků. Mnohem raději měla jemnější techniky dialogu, kterými se dá dosáhnout takřka stejných výsledků, stačí jen volit správná slova.

Zarazila se a do tváře si nechala veplout výraz nejistého odhodlání a svého starého známého – výraz skrývané bolesti. S masochistickou precizností rozehrála struny žalu, ztráty, vzdoru a osudové bezmoci, věděla, jak je v tom dobrá, ale tím to nebylo o nic snazší.

Bleskově odhadla první reakci dámy za pultem; zabrala ukázkově, v očích se jí usadila první jiskra soucitu. Teď ji jen trochu rozdmýchat.

„Promiňte,“ oslovila ji, „nevím, jestli...“

„Mohu vám nějak pomoci?“ pobídla ji recepční.

Užitečná fráze, stačí vzít ji za slovo.

„Víte, já... Bude to asi znít trochu divně...”

„Jestli potřebujete pokoj...”

Hlavně se mi nevracej do role, ty moc dobře víš, o co mi jde.

„Jde o to... Neštěstí, které se tu stalo. Víte, já...” Nechala bolest nabrat sílu. No tak, trochu empatie, dámo.

„Vy jste ho znala?”

Těžko můžu předstírat, že byl můj kluk, takže co nám tu zbývá?

„Byl to můj bratr. Mladší bratr. Dozvěděla jsem se to teprve včera. Byla jsem...” Blbost, to je moc dlouho. Proč by mi to nedali vědět dřív? „Byla jsem trochu odříznutá. Vrátila jsem se z Indie.” Konec improvizacím, Klaudie, nebo to přeženeš.

„To je mi moc líto. Všechny nás to hrozně zaskočilo.”

„Víte, potřebovala bych vidět to místo.”

Recepční znejistěla. No tak, copak se sestra nemůže podívat, kde bratříčka kleplo při souloži?

„Ale... Tam už nic není...”

„Víte, já věřím, že každý zanechává na místě, kde něco důležitého prožil, svoje stopy. Umím je vycítit.”

„Opravdu?” zareagovala recepční s nadšením. „Dokážete vnímat takové věci? Myslíte, že tam zůstává nějaká aura?”

Aura, jasně. No paráda. Pokud si Klaudie měla vybrat mezi okultními nadšenci a zapřísáhlými skeptiky, sympatičtější jí byli ti druzí. Ti aspoň používali hlavu.

„Ten pokoj je volný? Pronajmu si ho, jestli to...”

„To ne,” opáčila rychle recepční a podala jí kartu, „to vůbec není třeba, zůstaňte tam, jak dlouho budete potřebovat.”

Klaudie poděkovala pohledem a rychle vycouvala, než ji přepadne pocit viny. Jako vzít dítěti cukrátko.

Pokoj vypadal přesně jako na záznamu. Byl studeně strohý, voněl lacinou aviváží, a i když se snažil vypadat hotelově, nepřekročil stín mládežnické ubytovny, kterou nepochybně nedávno býval, jen někdo proboural příčku, aby vzniklo větší rodinné apartmá.

Ale něco tu bylo. Klaudie to cítila silněji než dole v hale, závan hniloby, bahna, vtíravý znepokojivý pach, který nevnímáte

nosem. Byla to vůně průchodu do jiného světa, cizí vzduch se tu smísil s naším a dosud tu zůstával. A zůstávalo tu i něco víc.

Klaudie si honem sáhla do výstřihu a nahnátla amulet na konci korálkového náhrdelníku. Stříbro a měsíční kámen ji zastudily v dlani, na něco reagují, zesilují její vlastní vnímání. Stopy surové magie, už téměř roztrhané, ale těžko je mohla necítit.

„Anama kosek quatu,“ zkusila zašeptat. Náhle se prudce ochladilo. „Gelemo izmiša bavini.“

Všechny zvuky za oknem se vytratily, byla tu sama s pokojem.

„Vím, že mám hrozný přízvuk, ale nedělej, že mě neslyšíš.“

Náhle se jí něco dotklo v hlavě a před očima se jí objevila včerejší večere, zakončená lahví laciného veltlínu a hodinou breku po debilním seriálu. Obraz nemocničního pokoje, cesta prázdným autobusem, hřbitov, sprcha proudící do vlasů a oči plné vody, prázdné bílé prostěradlo, vůně...

„Zmlkni!“ zašeptala ostře.

Něco zašramotilo pod postelí, zvuk, jaký by v noci každý přisoudil myši a zároveň by dobře věděl, že to žádná myš není, zůstal by skrčený pod peřinou a doufal by, že už se víckrát neo-zve. Teď ve dne za světla ovšem vzbuzoval spíše zvědavost.

Klaudie si klekla k posteli a nahnula se dolů. Neviděla nic než tmu, větší tmu, než by pod takovou postelí měla být. Naklonila se ještě blíže a náhle se těsně u ní rozzářily dvě červené oči a zazíraly na ni.

S vyjeknutím uskočila.

„Dobře, řekl sis o to!“ křikla. „Teď si skočím pro svěcenou vodu a pěkně to tu vymetu.“

„Počkej,“ zastavil ji hlas. Zněl, jako by se pokoušela promluvit trubka ucpaného odpadu.

„Co jsi zač?“ vyštěkla.

Něco se ozvalo, ale nerozuměla.

„Jak?“

„Lekio.“ Tak nějak to znělo, ale nebyla si jistá. „Lekio. Jméno. Propusť.“

Bylo tam i pár dalších slov, ale slévala se jí.

„Něco tě tu drží?“ zkusila.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.